

MED MOTORSYKKEL I TROLLHEIMEN

AV TORE RINGE

Det er sikkert manganentusiastisk fjelltraver som vil riste benet på hodet, når han får se at han ikke engang kan få ha fjellet i fred for landeveienes skrøkk, motorsyklene. Ham kan jeg imidlertid straks trøste med, at den tur som jeg her skal fortelle litt om, bare var ment som et lite eksperiment, som ganske sikkert ikke vil danne noensomhelst innledning til en motorsyklens erobring av fjellet. Dertil er sådanne turer forbundet med en noe for svær påkjenning både for kjøretøi og kjørekar og må nok sies å være uten praktisk betydning, i ethvert fall inntil der blir anlagt fremkommelige veier. Men det er nu engang slik at det som er nytt og uprøvet alltid øver sin store tiltrekning, og litt eventyrlyst har vi jo alle i oss. Slik også med min kamerat, Otto Aune, og mig. Vi fik klyst til å prøve noe nytt, og da syntes vi det kunde passe bra og forsøke en weekend-trip i Trollheimen med motorsykkel.

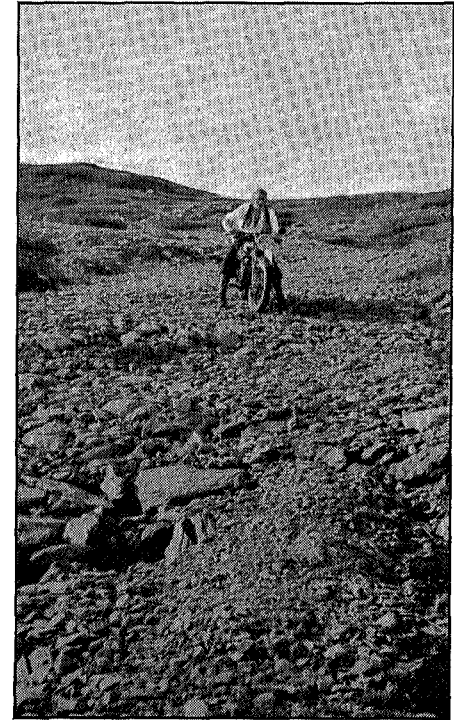
Og en lørdags ettermiddag i slutten av august la vi avgårde oppover dalen på hver vår sykkel. Vi hadde funnet ut at det vilde være fornuftigst å ta opp seterveien fra Grindal i Rennebu, og som tenkt så gjort. Men hele turen truet med å få en brå slutning allerede i de første svære bakkene opp til Sæli. Dette er ikke så lang biten, kanskje ikke mere enn 1 kilometer, men til gjengjeld er det så uforskammet bratt at man meget sjelden treffer på noe lignende. Dertil kommer så at veidekket er alt annet enn første-klasses og kan best sammenlignes med et bekkedar. Jeg la trøstig

ivei som førstemann og var vel nærmest ved et lykkelig treff så heldig å manøvrere klar av de verste stener og stubber, og på første gear kom jeg sakte men sikkert opp.

Min kamerat var imidlertid ikke fullt så heldig. Jeg stod først lenge oppe på toppen og ventet på ham, men det varte og rakk og ingen kom. Tilslutt ble jeg meget mot min vilje nødt til å rusle nedover for å se hvad som stod på. Forklaringen lot ikke vente lenge på sig. Midt nedi verste kleiva hadde min kamerat kjørt sig fast og fått motorstopp. Så bratt som det var, var det meget vanskelig for ham alene å komme igang igjen. Når vi blev to om jobben, gikk det imidlertid bedre, og ved felles anstrengelser lyktes det oss å komme opp tilslutt.

Allerede her fikk vi altså den første kraftige påminnelse om at motorsyklar ikke er beregnet på kjøring i altfor ulendt terreng. Vi hadde derfor under alvorlig overveielse å sette igjen syklene med det samme og heller benytte oss av det prøvede og i dette tilfelle mere passende fremkomstmiddel — apostlenes hester. Men så syntes vi det vilde være dårlig å gi opp i første omgang, og følgelig lot vi det på lykke og fromme stå til videre innover.

De første kilometrene fikk vi nu tålelig bra setervei, og der meldte sig ikke nevneverdige vanskeligheter før vi kom til Drugu elv, som måtte passerer på hele tre steder uten at der fantes så

Ur.

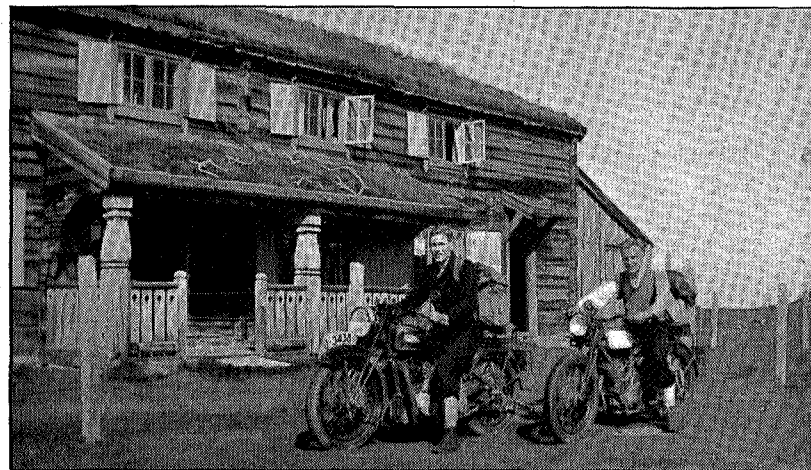

*Turens høieste punkt, ca. 1100 meter.
I bakgrunnen Svarlhetta, Trollhetta og Langfjellet.*

meget som en klopp. Heldigvis var vannføringen ved anledningen nokså normal, men det er allikevel ikke så helt liketil å kjøre på et underlag av runde, sleipe stener når vannet rekker faretruende høit op på motoren. Vi klarte oss dog meget bra begge to, og min kamerat mumlet noe om at han fant det ganske spennende å gå i vannet pr. motorsykkel!

Vi støtte nu på en rekke fryktinngydende kneiker, som riktignok ikke var så lange, men som forøvrig godt kunde måle sig med bakkene op til Sæli. Syklene fikk således rikelig anledning til å vise hvad de dugde til, og de blev stadig satt på prøver som alle blev bestått like bra.

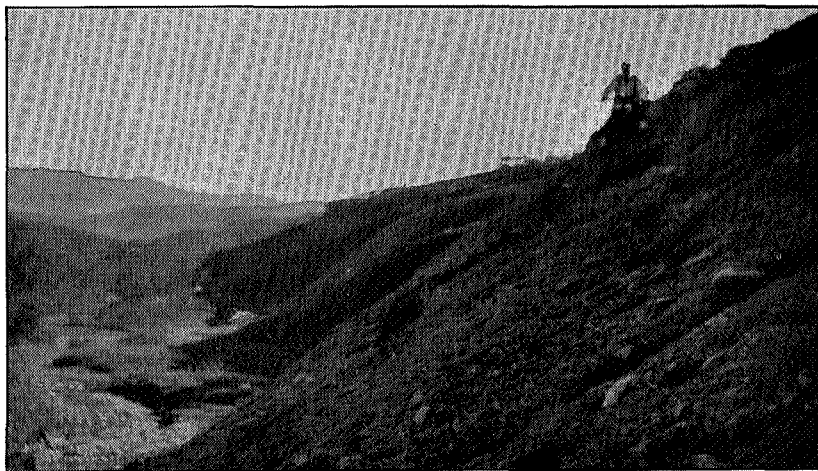
Lenger fremme i nærheten av Ås-setrene måtte vi passere en strekning med riktig søkkvåte myrer, som er noe av det verste man kan komme ut for med motorsykkel. Jeg gjorde her den store feil at jeg ikke gav mig tid til å orientere mig litt for å finne den best mulige overgang før jeg lot det stå til. Og det straffet sig da også. Jeg kjørte rett op i et myrhull, og både sykkelen og jeg holdt på å opslukes av gjørmen. Nu satt jeg nydelig i det og måtte fordøie mangen spydighet fra min kamerats munn. Og nu var det min tur til å be om asisstanse. Syk-

De første motorsykler ved Jøldalshytta.

kelen som veier sine nærmere 200 kg., hadde formelig suget sig fast og lot sig ikke rikke av flekken, så det så nokså håpløst ut. Men det var ikke annet å gjøre enn å gå på med dødsforakt og se å få den løftet ut av myrens kraftige favntak. Og tomme for tomme lettet vi den så etterhvert møisommelig op, slik at vi tilslutt fikk bragt den på det tørre igjen. Men da var det også gått så meget av vår dyrebare tid, at mørket var begynt å falle på. Og det gjorde ikke nettop situasjonen lysere for oss. Det viste sig nemlig at det blev langt vanskeligere og mere anstrengende å kjøre nu efter at vi blev nødt til å tende lyktene, enn hvad det hadde vært mens vi ennu hadde dagslys. Det siste stykket langs Jølvatnet blev således langt fra det letteste. Jeg skal villig innrømme at det var to slitne karer som endelig ved 10-tiden kjørte op foran Jøldalshytta, og vi hadde ikke tanke for annet enn å få stupe i seng så snart som råd var.

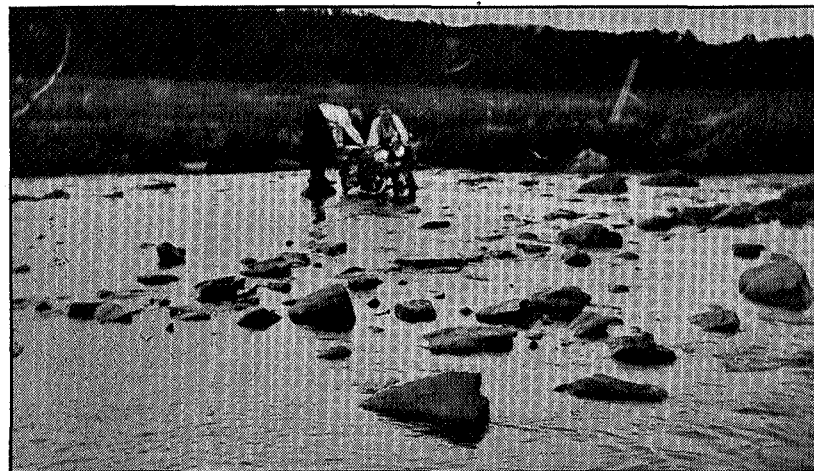
— — — — —
Søndagen oprant med strålende sol og høi, blå himmel, og fjell og topper lå riktig og godgjorde sig i solsteiken. Vi blev sterkt fristet til å gi en god dag i syklene og heller ta oss en skikkelig fottur til fjells. Men det var nok ikke til å tenke på for oss, som måtte være hjemme igjen til kvelds.

Skrikdalen passeres.

Vi begynte isteden å studere kartene våre for å finne en passende rute for dagen. Vi opdaget snart at det måtte la sig gjøre å komme over kjølen mellom Skrikhø og Svarthetta og videre ned til Nerskogen. Riktignok fantes det her hverken vei eller sti, men det tok vi ikke så nøie. Etter endel diskusjon frem og tilbake blev vi enige om å forsøke nevnte rute, og ved 1-tiden kjørte vi avgårde. Til å begynne med var det fint og flatt, og vi kunde holde bra fart. Men vi skulde jo op i en høide av over 1000 meter, så vi begynte ganske snart å krysse oss op gjennom liene under Svarthetta. Det var slett ikke verst å kjøre her, ja på sine steder var det som den slagne landevei, og vi kunde foreløbig ikke klage.

Men da vi kom op på høiden, var det også slutt med herligheten. Nu blev terrenget mere småkupert og med tildels svære myrer, så vi var ofte nødt til å gjøre store omgående bevegelser for ikke å kjøre oss helt fast. Heroppe var vi forresten så heldige å kjøre rett op i en renflokk, som gikk og beit. Man skulde tro at dyrene vilde bli skremt ved det uvante syn og larmen av motorene og ta flukten snarest mulig. Men det viste sig langt fra å være tilfelle. De blev ganske rolig stående på få meters avstand og betraktet med utilhyllt interesse både oss

Minilla passeres.

og syklene. Først da vi forsøkte å komme helt innpå dem, trakk de sig rolig unda.

Vi kom nu til et av turens aller vanskeligste punkter, nemlig Skrikdalen, som vi var tvunget til å passere hvor nødigg vi enn vilde. De nesten hengebratte dalsider gjør at den er meget vanskelig å komme over med motorsykkel. Den ene side, som man forøvrig får et ganske godt inntrykk av på hosstående fotografi, består av en bratt grusmæl, mens den annen derimot er tettvokset med trær og kratt. Det blev et slit av en annen verden og det tok oss ikke mindre enn 1½ time å legge dalen bak oss.

Like etterpå kom vi frem til de første setrer, og det er et mildt uttrykk å si at folkene blev forbauset da de fikk se oss komme kjørende. De hadde ikke kunnet tenke sig muligheten av at det gikk an å ta sig frem med motorkjøretøi i slikt lende. Da de hadde hørt motorduren i det fjerne, trodde de straks at der måtte være en flyvemaskin i farvannet, og idet vi kom kjørende frem av skogen, stod allesammen, både kjerringer og unger, på taket ivrig speidende op i luften for å få øie på den formodede flyver.

Vi passerte så Minilla, som forøvrig voldte oss ikke så litet

bryderi, og tok videre over Mildalsåsen og Grana elv. Tilslutt kom vi bort på Nerskogsveien, og de siste 15 kilometer ned til Hotel i Rennebu gikk forholdsvis raskt. Men innen vi kom oss ned til bygda, var det blitt helt mørkt, og vi hadde vært 8 timer underveis fra Jøldalshytta. Det kan derfor like godt slås fast at motorsykler neppe har noen fremtid for sig som fremkomst-middel i fjellet.

GENOM FJÄLLVANDRARNAS PARADIS

AV ÅKE ANDERSSON OCH NILS ÖST

Den som aldrig sett ett fjäll, sitter nedsjunken i en bekväm länstol och läser en fjällbestigares skildring av sin färd, får endast en aning om vad ordet fjällvandring inrymmer, hur väl-skriven och målande skildringen än är. Nej, packa ryggsäcken och tag genaste vägen till Trollheimen, ett paradiset för den som vill lära känna en verkligt storslagen fjällnatur, och först när man klivit upp på någon av topparna och sett ut över de oändliga vidderna, börjar man förstå vad det vill säga att bli «tagen av fjällen». Ty då man en gång varit där, längtar man oemotståndligt tillbaka dit igen.

Mycket har skrivits om fjällen och flera språks mest hög-travande fraser har användts om dem, men att skriva så att läsaren förnimmer den verkliga storheten är lika fåfängt, som att med pensel och palett försöka återge den. Fjäll är någonting ofattbart som måste upplevas och kännas och först när man står på en fjälltopp och ser björkskogens klä dalslutningarna som grön moss, förstår man det omöjliga i att återge vad man ser i tillräckligt målande ord.

Stadda på fotvandring genom Norge, befunno vi oss, i augusti 1933, i Trondheim då vi fingo höra talas om Trollheimsfjällen. Vi hade för fjorton dagar sedan avslutat en strapatsrik etapp med start över Marsfjället i Sverige, vidare på norska sidan över Susenfjäll, Hatfjäll, Blåfjäll, Börgefjäll och tänkte nu taga landsvägen ned mot Gudbrandsdalen. Men när vi fått alle Troll-